

NORGES HØYESTERETT

Den 23. mars 2004 avsa Høyesterett dom i

HR-2004-00586-A, (sak nr. 2003/1485), straffesak, anke,

I.

Den offentlige påtalemyndighet

(statsadvokat Gert Johan Kjelby)

mot

A

B

(advokat Hans Stenberg-Nilsen)

II.

Veronica Orderud

(advokat Frode Elgesem)

mot

A

B

(advokat Hans Stenberg-Nilsen)

S T E M M E G I V N I N G :

- (1) Dommer **Stabel**: Saken gjelder spørsmål om redaktørene i Dagbladet og Aftenposten kan straffes for uten hennes samtykke å ha offentliggjort fotografier av Veronica Orderud på vei ut av rettslokalet etter domfellelsen i Nes herredsrett 22. juni 2001.
- (2) Politimesteren i Romerike utferdiget 24. mai 2003 forelegg mot A, redaktør i Dagbladet og B, redaktør i Aftenposten, for overtredelse av domstoloven § 198 tredje ledd jf. § 131 a. Grunnlaget for forelegget var beskrevet slik for A:

"Den 22. juni 01 på Frogner Grendehus i Sørumsund, umiddelbart etter at Nes tingrett hadde avsagt dom i "Orderudsaken", og de domfelte forlater rettslokalet, ble det av fotojournalister tatt bilder av domfelte Veronica Orderud uten hennes samtykke. Sjefredaktør A i Dagbladet besluttet at slike bilder skulle inntas i Dagbladet, og de ble publisert i avisens utgaver 22. og 23. juni 01 uten Veronica Orderud sitt samtykke."

- (3) Beskrivelsen var likelydende for B, men slik at det bare ble publisert ett bilde, i Aftenpostens morgenutgave 23. juni 2001.
- (4) Fotojournalistene som hadde tatt bildene, fikk forelegg for overtredelse av de samme bestemmelsene. Samtlige nektet å vedta foreleggene. Saken ble bragt inn for retten, og ble i henhold til domstoloven § 38 overført til Nedre Romerike tingrett. Veronica Orderud fremmet krav om oppreisning. I rettens dom 15. oktober 2003 ble samtlige frifunnet. Domsslutningen lød slik:

- "1. A, f. 000051, B, f. 000043, C, f. 000075, D, f. 000071, og E, f. 000077, frifinnes for overtredelse av domstoloven § 198 tredje ledd, jf. domstoloven § 131 a.
2. A, B, C, D og E, frifinnes for Veronica Orderuds oppreisningskrav.
3. I saksomkostninger for Nedre Romerike tingretts behandling av saken betaler staten v/Justisdepartementet til A, B, C, D og E kr 100.000 – etthundretusen kroner – innen to uker fra forkynnelse av denne dom."

- (5) Tingretten kom, ut fra en helhetsvurdering av situasjonen, til at det forelå så særegne hensyn at fotograferingsforbudet i domstoloven § 131 a ikke kunne komme til anvendelse. Det ble særlig vist til at fotograferingen skjedde etter at Veronica Orderud var blitt pågrepet etter domfellelsen, og at en slik pågrep måtte anses som en ny rettslig og faktisk situasjon. Det ble heller ikke funnet grunnlag for å idømme oppreisning.
- (6) Påtalemyndigheten – riksadvokaten – har etter straffeprosessloven § 8 jf. § 323, anket dommen for så vidt gjelder A og B direkte til Høyesterett. Frifinnelsen av de tre fotojournalistene er godtatt. Anken gjelder lovanvendelsen under skyldspørsmålet og avgjørelsen av Veronica Orderuds borgerlige rettskrav. Den siste delen av anken er tiltrådt av henne. Høyesteretts kjæremålsutvalg har tillatt anke direkte til Høyesterett.
- (7) Det er for Høyesterett fremlagt skriftlige forklaringer fra Veronica Orderud, fra advokat Heidi Ysen og fra generalsekretær Nils E. Øy. Saken står i det vesentlige i samme stilling som for tingretten.
- (8) Jeg behandler straffespørsmålet først.

- (9) *Påtalemyndigheten* har gjort gjeldende at frifinnelsen bygger på feil lovanvendelse. Det foreligger ikke "helt særegne hensyn", som lagt til grunn i Rt. 2003 side 539* (Valebrokk-kjennelsen). Fotograferingsforbudet i domstoloven § 131 a første ledd annet punktum skal beskytte helt sentrale rettshåndhevelsesshensyn. Statene har etter Den europeiske menneskerettskonvensjon (EMK) artikkel 10 nr. 2 en vid skjønnsmargin på dette området.

* 593
Rettet i
henhold til
strpl. § 44,
jf. § 46.

25. mars 2004
Liv Gjølstad (sign.)

- (10) *A og B* har gjort gjeldende at tingrettens dom er riktig. Kjerneområdet for fotograferingsforbudet er inne i rettssalen, og vernet avtar når man fjerner seg fra dette i tid og rom. Forbudet er et vesentlig inngrep i ytringsfriheten. Orderudsaken hadde stor offentlig interesse, og medførte generelt et stort informasjonsbehov. Pågripelsen forsterket dette. Det forelå ikke noe presserende behov for å hindre media i utføre sin informasjonsoppgave, som også omfatter visualisering gjennom fotografier.

- (11) Bakgrunnen for saken er to fotografier av Veronica Orderud gjengitt i Dagbladet 22. og 23. juni 2001, og ett gjengitt i Aftenposten 23. juni 2001. Hun var som en av fire i den såkalte Orderudsaken tiltalt for medvirkning til drap på sine svigerforeldre og sin svigerinne. Saken vakte særdeles stor offentlig interesse, og ikke minst medieinteresse. Av denne grunn ble forhandlingene, i mangel av egnet rettslokale, holdt i Frogner grendehus i Sørum. Forhandlingene hadde pågått fra 18. april til 15. juni, og dom ble avsagt 22. juni 2001. Domsavsigelsen skjedde med direkte fjernsynsoverføring og med stort presseoppbud.
- (12) Tingretten har lagt til grunn at Veronica Orderud under opplesningen av dommen skjønte at hun ville bli domfelt, og at hun fikk en fysisk reaksjon i form av kvalme. Dette gjorde at hun gikk ut på toalettet, sammen med sin ene forsvarer, advokat Heidi Ysen. Deretter gikk hun inn på et siderom, der hun gråt og var dypt fortvilet. Kort etter fikk hun beskjed om at hun var pågrepet på ny, med sikte på varetektsfengsling. Ryktet hadde spredd seg, og en stor mengde fotojournalister sto oppstilt utenfor grendehuset. Veronica Orderud forlot lokalet 20-30 minutter etter domsavsigelsen sammen med advokat Ysen, fulgt av en sivilkledd politimann få meter bak de to. På vei til den sivile politibilen, som sto parkert 20-30 meter fra utgangen, ble hun fotografert en rekke ganger. De bildene saken gjelder, er av tingretten beskrevet slik:

"I Aftenposten ble 23. juni 2001 publisert et bilde over ca 1/5 side. Bildet er tatt av tiltalte nr. 5: C, som arbeidet som fotojournalist i billedbyrået Scanpix. Det viser en gråtende Veronica Orderud utenfor rettslokalet, fotografert forfra med et lommeterkle i hånden. Advokat Heidi Ysen går ved siden av og gjør en avvergende håndbevegelse i retning journalisten. Rett bak de to går en mann, i retten identifisert som en sivilkledd politimann. Det er på det rene at dette bildet ble innkjøpt og publisert også av en rekke andre aviser over hele landet.

Dagbladet ga ut en ekstraintgave 22. juni 2001, hvor det er gjengitt et bilde over ca 2/3 avisside. Bildet er tatt av tiltalte nr. 4: D, som på den tiden arbeidet som tilkalt journalist i Dagbladet. Bildet viser Veronica Orderud og advokat Heidi Ysen bakfra. A holder lommeterkleet opp mot ansiktet. I sin utgave 23. juni 2001 gjenga Dagbladet et mindre bilde som viser Veronica Orderud inne i den sivile politibilen. Bildet er tatt av tiltalte nr. 3: E."

- (13) Tingretten har lagt til grunn at Veronica Orderud ikke hadde gitt samtykke til fotograferingen. Tvert imot forsøkte advokat Heidi Ysen på hennes vegne aktivt å forhindre fotografering. Jeg legger videre til grunn at det samtykket retten hadde gitt til direkte fjernsynssending av domsavsigelsen, bare gjaldt selve opplesningen av dommen. Det er uansett på det rene at rettens adgang til å gjøre unntak fra fotograferingsforbudet etter domstoloven § 131 a annet ledd bare gjelder under selve hovedforhandlingen. Denne bestemmelsen er derfor ikke aktuell i vår sak.
- (14) Spørsmålet i saken er om det var i strid med domstoloven § 131 a, og dermed straffbart etter domstoloven § 198 tredje ledd, å offentliggjøre bilder av en gråtende Veronica Orderud, ute av seg og oppløst i tårer, idet hun forlater rettslokalet etter å ha mottatt en fellende dom for medvirkning til trippeldrap. Hvis det besvares med ja, oppstår spørsmålet om håndhevelse av forbudet er i strid med bestemmelsen om ytringsfrihet i EMK artikkel 10, jf. menneskerettsloven § 3. Domstoloven § 131 a første ledd lyder slik:

"Under forhandlingene i straffesaker er fotografering, filmopptak og opptak for radio eller fjernsyn forbudt. Det er også forbudt å fotografere eller gjøre opptak av den

siktede eller domfelte på veg til eller fra rettsmøtet eller under opphold i den bygning hvor rettsmøtet holdes, om han ikke samtykker."

- (15) Det er annet punktum som er av interesse i vår sak. Bestemmelsen gir en selvstendig beskyttelse for siktede eller domfelte mot fotografering eller opptak under opphold i rettsbygningen, og på vei til og fra rettslokalet. Den åpner ikke for andre unntak enn samtykke fra den siktede eller domfelte selv, jf. det jeg tidligere har nevnt når det gjelder rettens mulighet til å gjøre unntak etter annet ledd.
- (16) Spørsmålet er hvilke begrensninger som følger av uttrykket "på veg til eller fra rettsmøtet". Jeg er enig med tingretten i at fotograferingsforbudet bare gjelder "i det umiddelbare området rundt rettslokalet, dvs. normalt til parkeringsplassen, og at den særskilte beskyttelse som følger av § 131 a ikke gjelder etter at siktede kjører vekk fra rettslokalet". Tingretten har kommet til at bestemmelsen dermed også omfatter Veronica Orderud på vei ut av rettssalen og inn i den ventende bilen. Jeg er enig i dette. Jeg er også enig med tingretten i at det faktum at hun på dette tidspunkt var pågrepet, ikke hindrer at bestemmelsen anvendes.
- (17) Jeg må etter dette klart konkludere med at de aktuelle bildene er i strid med fotograferingsforbudet i domstoloven § 131 a. Jeg må derfor vurdere om bestemmelsen om ytringsfrihet i EMK artikkel 10 likevel fører til et annet resultat.
- (18) Om den generelle avveiningen her viser jeg til drøftelsen i Valebrokk-kjennelsen, som også gjaldt fotograferingsforbudet i domstoloven § 131 a første ledd annet punktum. Høyesterett kom under dissens 3-2 til at TV2s filming etter domfellelsen av en av de domfelte i Baneheiasaken, ikke kunne straffes. Flertallet uttalte, med tilslutning fra mindretallet, at hovedregelen må være forbud mot fotografering i rettssalen, også etter at retten er hevet, men slik at forbudet ikke vil gjelde "hvor helt særegne hensyn tilsier at det må være adgang til å fotografere og offentliggjøre bildene".
- (19) Flertallet viste til at formålet med forbudet er å verne siktedes og domfeltes "omdømme eller rettigheter", slik at loven forfølger et legitimt formål. Selv om håndheving av fotograferingsforbudet i utgangspunktet er et vesentlig inngrep etter artikkel 10 nr. 1, må det vurderes om inngrep likevel er nødvendig i et demokratisk samfunn, jf. artikkel 10 nr. 2. Utgangspunktet må være at det generelt er viktig å gi siktede og domfelte vern mot å bli eksponert gjennom fotografering i rettssalen, både under selve forhandlingene og i umiddelbar tilknytning til disse. Flertallet viste til at de fleste land har forbud mot slik fotografering, selv om rekkevidde og utforming varierer. Som en konklusjon heter det i avsnitt 62:
- "Realiteten i dette blir en hovedregel med forbud mot å fotografere i rettssalen etter at retten er hevet, og forbud mot offentliggjøring av bildene, men slik at forbudet ikke vil gjelde hvor helt særegne hensyn tilsier det. Til en slik regel har påtalemyndigheten anført at den vil føre til en uthuling av fotograferingsforbudet. Det er selvfølgelig riktig at en regel med visse begrensninger vil være mindre absolutt. Men en slik regel vil ikke føre til at det er "fritt fram" for nyhetsmediene til å fotografere og offentliggjøre bilder når det finnes hensiktsmessig. Fotograferingsforbudet bæres av tunge reelle hensyn, ikke minst i situasjonen umiddelbart etter at dom er avsagt, og det skal mye til for at det da skal aksepteres som nødvendig å fotografere domfelte og vise disse bildene."**
- (20) Utgangspunktet at fotograferingsforbudet ikke er i strid med artikkel 10, kan synes å være styrket gjennom avvisningsavgjørelsen 6. mai 2003 fra Den europeiske

menneskerettsdomstol (EMD) i saken P4 Radio Hele Norge ASA mot Norge. Kanalen P4 fikk avslag på søknad om å radiokringkaste opptak av forhandlingene for Nes herredsrett i Orderudsaken. Selskapet påkjærte forgojes beslutningen til Eidsivating lagmannsrett og videre til Høyesteretts kjæremålsutvalg, jf. Rt. 2001 side 568, og bragte deretter saken inn for EMD med påstand om brudd på artikkel 10.

- (21) EMD fant klagen "manifestly ill-founded". Domstolen ga uttrykk for at opptaks- og sendeforbudet i noen grad måtte ses som et inngrep i ytringsfriheten etter artikkel 10 nr. 1. Den pekte likevel på at det, så langt det gjelder radio- og fjernsynssendinger fra rettsforhandlinger, ikke finnes noen felles oppfatning ("common ground") i medlemslandenes rettssystemer. Avveiningen mellom behovet for offentlighet og hensynet til uforstyrret avvikling av rettsforhandlingene kunne løses på forskjellige måter. Videre heter det på side 5 i avgjørelsen:

"Depending on the circumstances, live broadcasting of sound and pictures from a court hearing room may alter its characteristics, generate additional pressure on those involved in the trial and, even, unduly influence the manner in which they behave and hence prejudice the fair administration of justice. ..."

- (22) EMD gir videre uttrykk for at de nasjonale myndigheter, spesielt domstolene, er nærmere til å vurdere om kringkasting av forhandlingene i den enkelte sak kan komme i motstrid med "fair administration of justice". Som en konklusjon gis det uttrykk for at medlemslandene på dette punkt må ha en "wide margin of appreciation". Hovedregelen i domstoloven § 131 a, som er identisk for kringkasting og fotografering, ble således ikke funnet problematisk i forhold til EMD artikkel 10.
- (23) Selv om avgjørelsen er avsagt før Høyesteretts kjennelse i Valebrokksaken, var premissene ikke kjent på dette tidspunkt, og var derfor verken påberopt eller lagt til grunn i saken. Det som er uttalt i kjennelsen avsnitt 57 om EMDs prøvingsintensitet i forhold til artikkel 10, kan på bakgrunn av P4-avgjørelsen derfor nok modifieres noe i forhold til domstolsforhandlinger. Det må legges til grunn at skjønnsmarginen for hvilke inngrep som vurderes som nødvendige for å sikre "fair administration of justice", er forholdsvis vid.
- (24) Synspunktene i denne avgjørelsen må få betydning også i forhold til domstoloven § 131 a første ledd annet punktum. Hensynene bak fotograferingsforbudet kan, slik riksadvokaten har gjort i en påtegning i saken, oppsummeres slik:
- Vernet mot identifisering gjennom fotografering.
 - Vernet mot å bli avbildet i situasjoner med redusert selvkontroll.
 - Hensynet til et av grunnkravene til en god prosessordning, nemlig at den er tillitvekkende og hensynsfull overfor de involverte. En siktet eller domfelt som må "bane seg adgang" gjennom pressefotografer og fjernsynsteam, kan – uavhengig av de rene personvern hensyn – føle dette som en betydelig tilleggsbelastning.
 - Hensynet til å beskytte domstolenes verdighet og anseelse. Fordi det i stor grad er domstolen som krever siktedes tilstedeværelse, noe som åpenbart kan være belastende, er det viktig at den samtidig sikrer siktede en fair og hensynsfull behandling. Svikter dette, rammes ikke bare siktede, men også domstolen, som

skal sikre at siktede blir behandlet på en hensynsfull måte i og omkring rettslokalet.

- (25) Det vil si at fotograferingsforbudet, ved siden av personvern hensyn, bæres av helt sentrale prinsipper for forsvarlig rettergang. Selv om hensynet til offentlighet, herunder tilfredsstillende muligheter for en aktiv og årvåken presse, også er sentralt, betyr dette at det må foretas en avveining. Lovgiver foretok denne avveiningen ved innføringen av domstolloven § 131 a, og straffebestemmelsen i § 198 tredje ledd, i forbindelse med vedtakelsen av straffeprosessloven 22. mai 1981 nr. 25. Det fremgår av forarbeidene at bakgrunnen var at eksisterende lovgivning, bl.a. fotografiloven av 1960, ikke ble funnet å gi siktede og domfelte tilstrekkelig vern mot å bli "fritt vilt for pressen" – spesielt i saker med stor offentlig interesse.
- (26) Jeg tilføyer at bestemmelsen ikke har vært oppfattet som et problem i forhold til EMK artikkel 10. Tvilen på dette punkt har først og fremst vært knyttet til andre sider ved den nye § 390 c i straffeloven, som er vedtatt ved lovendring 4. juni 1999 nr. 37, men ennå ikke trådt i kraft. Denne bestemmelsen innebærer en utvidelse av fotograferingsforbudet, blant annet i forhold til mistenkte i politiets varetekt. Slik saken ligger an, går jeg ikke nærmere inn på dette.
- (27) På denne bakgrunn går jeg nå over til å vurdere om det i vår sak foreligger helt særegne hensyn, jf. Valebrokk-kjennelsen, slik at fotograferingsforbudet må vike til fordel for ytringsfriheten. Flertallet i den saken la i avsnitt 63 vekt på at saken – de opprørende barnedrapene i Baneheia – hadde vakt voldsom offentlig interesse, og på at den domfeltes identitet var kjent. Det ble også vist til at bildene kunne vise noe vesentlig – i betydningen negativt – om hans personlighet. Det avgjørende hensynet, omtalt i avsnitt 64, var imidlertid at bildene hadde preg av å være et korrektiv, ved at de viste en annen og mer uberørt reaksjon på dommen enn det forsvareren offentlig hadde gitt uttrykk for. Dette ble oppfattet som informasjon som offentligheten i en slik sak hadde krav på å få tilgang til.
- (28) Overført på vår sak, er det klart at også Orderudsaken var gruppevekkende og gjenstand for enorm offentlig interesse. Videre var Veronica Orderuds identitet i høy grad allerede kjent da bildene ble tatt. Bildene av henne har likevel etter mitt syn et helt annet preg. Den reaksjonen hun viste på dommen – fortvilelse og oppløsthet i tårer – må betegnes som normal og forventet, situasjonen tatt i betraktning. Hun var i en situasjon med redusert selvkontroll i umiddelbar tilknytning til domfellelsen i tingretten – med andre ord i kjerneområdet av hva fotograferingsforbudet skal beskytte. Det avgjørende må derfor bli om det forelå andre momenter som skulle gi pressen rett til å ta bildene og offentligheten krav på å få se dem.
- (29) Avgjørende for tingrettens frifinnelse var at pågripelsen – som skjedde umiddelbart etter domsavsigelsen – ble oppfattet som en ny faktisk og rettslig situasjon. Pågripelsessituasjonen var en hendelse det ifølge tingretten var legitimt for massemedia å dekke, også med bilder. Etter mitt syn er det ikke grunnlag for å si at pågripelsen gjør at "helt særegne hensyn" forelå. Pågripelse etter en fellende dom er ikke helt uvanlig, og kunne ikke være upåregnelig i en alvorlig drapssak som Orderudsaken, der de tiltalte hadde vært på frifot under hele hovedforhandlingen. Jeg kan heller ikke se at de hensynene som bærer vernet mot fotografering i og omkring rettslokalet, er mindre i en slik situasjon. Så lenge bildene ikke viste noe helt spesielt, for eksempel knyttet til politiets fremgangsmåte ved selve pågripelsen, må vernet etter mitt syn være det samme.

- (30) Forsvareren har med styrke gjort gjeldende at det gruoppvekkende i det Veronica Orderud er dømt for, og den store offentlige interessen for saken, gir media en rett og plikt til å informere, også på tvers av de domfeltes interesser. Og i dagens mediesamfunn er slik informasjon ufullstendig uten bilder, noe som innebærer at fotoforbudet må få begrenset rekkevidde. Etter mitt syn må det vern domfelte har etter domstoloven § 131 a, i prinsippet gjelde uavhengig av sakens karakter, og av den medieinteressen den fører til. De som er domfelt for svært alvorlige og oppsiktsvekkende forbrytelser, vil i praksis oftest ikke kunne unngå å være identifisert. De øvrige hensynene bak fotoforbudet er like fullt til stede, ofte i sterkere grad enn for andre domfelte.
- (31) Forsvareren har også gjort gjeldende at en håndheving utelukkende mot redaktørene i Dagbladet og Aftenposten er i strid med diskrimineringsforbudet i EMK artikkel 14. Det vises til at en rekke andre aviser tok tilsvarende bilder, og offentliggjorde dem, uten at det ble grepet inn. Dette synspunkt kan ikke føre frem. Selv om anmeldelsen også omfattet noen andre aviser, skjedde den videre oppfølging i påtalemyndigheten, så vidt jeg har forstått det, ut fra rene påtalemessige vurderinger. Dette må det være anledning til uten å komme i strid med diskrimineringsforbudet i artikkel 14.
- (32) Jeg er således kommet til at tingrettens frifinnende dom ikke bygger på riktig lovanvendelse. Saken er tilstrekkelig opplyst til at Høyesterett kan avsi ny dom, jf. straffeprosessloven § 345 annet ledd. De tiltalte har ikke hatt merknader til at dette i så fall skjer. Jeg finner at A og B må dømmes i samsvar med forelegget, og at straffen som er foreslått i aktors påstand, en bot på 10 000 kroner, subsidiært fengselsstraff i 15 dager, kan være passende for begge.
- (33) Avslutningsvis behandler jeg det borgerlige rettskrav.
- (34) Veronica Orderud har nedlagt påstand om oppreisning begrenset oppad til 50 000 kroner fra hver av de tiltalte. Hun gjør gjeldende at når de blir dømt for overtredelse av domstoloven § 198 tredje ledd jf. § 131 a, vil også vilkårene for å tilkjenne oppreisning etter skadeserstatningsloven § 3-6 første ledd siste punktum være oppfylt. Jeg er enig i at det ofte vil kunne være slik. Jeg går imidlertid ikke nærmere inn på dette, da det dreier seg om en kan-bestemmelse og jeg uansett ikke finner at det er tilstrekkelig grunn til å tilkjenne en økonomisk kompensasjon i denne sak.
- (35) Det fremgår av det jeg har uttalt om straffespørsmålet, at det ikke er personvern hensyn som har vært dominerende ved min vurdering. Det fremgår videre av Veronica Orderuds forklaring at hun ikke engang var seg bevisst at bildene ble tatt. Krenkelsen ligger utelukkende i offentliggjøringen, som ikke var spesielt fremtredende i forhold til det som ellers ble publisert om henne. Saken har først og fremst dreiet seg om grensdragningen mellom pressens informasjonsarbeid og sentrale rettergangsprinsipper. Når situasjonen er denne, mener jeg at en ren straffereaksjon mot redaktørene, i form av bøter, er tilstrekkelig til å markere at grensen var overtrådt, og at det ikke er grunn til å tilkjenne oppreisning.
- (36) Jeg stemmer for denne

D O M :

1. A, født 00.00.1951, dømmes for overtredelse av domstoloven § 198 tredje ledd jf. § 131 a første ledd annet punktum, til en bot på 10 000 – titusen – kroner, subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.
2. B, født 00.00.1943, dømmes for overtredelse av domstoloven § 198 tredje ledd jf. § 131 a første ledd annet punktum, til en bot på 10 000 – titusen – kroner, subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.
3. A og B frifinnes for kravet om oppreisning.

(37) Dommer **Bruzelius**: Jeg er i det vesentlige og i resultatet enig med førstvoterende.

(38) Dommer **Coward**: Likeså.

(39) Dommer **Flock**: Likeså.

(40) Dommer **Gjølstad**: Likeså.

(41) Etter stemmegivningen avsa Høyesterett denne

D O M :

1. A, født 00.00.1951, dømmes for overtredelse av domstoloven § 198 tredje ledd jf. § 131 a første ledd annet punktum, til en bot på 10 000 – titusen – kroner, subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.
2. B, født 00.00.1943, dømmes for overtredelse av domstoloven § 198 tredje ledd jf. § 131 a første ledd annet punktum, til en bot på 10 000 – titusen – kroner, subsidiært fengsel i 15 – femten – dager.
3. A og B frifinnes for kravet om oppreisning.